

Kerran päivänä kesäisnä
sinitaivaan hohtaessa
mäntykankaita vaelsin,
samosin saloilla, soilla,
kuljeskelin kuusikoissa,
koivikoissakin kävelin.

Kuulin kukkuvan käkösen,
karhun jossain karjahtavan,
emohirven huudahtavan,
vasaansa varoittlevan.
Metso lentoon meiskahutti,
metsä ryskyi ja rytisi;
siili piiloon piiperoitsi,
hiljaa hiukkasen tuhisi.

Kuulin koskien kohinan,
jymyn vaahtoisten vesien,
järven laineen liplatuksen,
puron soljuvan solinan,
ikihonkien huminan,
haavanlehtien havinan,
sadekuurojen sihinän,
sekä ukkosen jyrinän.

Kuulin myöskin hiljaisuuden,
rauhan rikkumattomuuden,
päivän kirkkaan kuivatessa
helmeilevää heinikköä
kuuropilven väistyttyä,
sekä illan saapuessa
salolammen laitamille
poutatuulen tynnyttyä.

Hämärän jo saapuessa
päivän mailleen painuttua
osuin virran vierustalle;
läksin virtaa seuraamahan,
puronvartta polkemahan.
Vehreässä notkelmassa
lehdon leppeän lomassa
kuulin äänen kummanlaisen,
erotin suruisan soinnun:
itku ilmassa hyrиси,
lehdossa lepäsi murhe.

Kuka itki ilman alla,
kuka metsässä murehti?

Itkipä ihana impi,
neito valkea valitti,
puron vuolaan partahalla
katveessa korean koivun,
sammaleisella kivellä,
sananjalkain saartamalla.

Silmästä sinisen immen
norui kyynel poskipäälle,
siitä kirposi kivelle,
kiveltä vetehen vieri,
puroon juoksevaan putosi.
Sai puro solean soinnun:
puhui hetken pulpuellen,
sitten lauloi loiskuellen,
heleästi helkähтели,
sorjasti sanoin solisi:

Monta on sadetta saatu
maamme virtain vuolaudeksi,
monta kuivuutta koettu
kesäkuumain kestäessä,
monta talvea eletty
jäissä järkkymättömissä.

Olen vuodet virtaellut,
uomat uurtanut useat,
sadoin paasin pauhaellut,
tulvat paisunut tuhannet,
metsän vehmaan varttuessa,
korpemme kukoistaessa;
neidon kauniin kasvaessa,
osaavaksi oppiessa,
saloilla somistuessa.

Pitkän talven taituttua,
ikijäiden väistyttyä,
salomaille näille saapui
kansa karkeatekoinen,
jäykkä ja vähäväkinen.
Toivat tänne matkassansa
lapsen vetreän, verevän.

Lapsi kulki kuusikoissa
mäntykankaita vaelsi,
samosi saloilla, soilla,
koivikoissakin käveli.
Kuuli täällä karhun äänen,
kuuli kukkuvan käkösen,
kuuli koskien kohinan,
kuuli laineen liplatuksen,
kuuli honkien huminan.
Kuuli myöskin hiljaisuuden,
rauhan rikkumattomuuden;
ymmärsi elämän äänet.

Siitä oppi, siitä kasvoi,
siitä varttui viisaudessa.
Kasvoi kansansa iloksi,
voimaksi oman väkensä,
yhteiseksi rikkaudeksi.

Äkkiä kohahti koivu:
siihen huuhkaja humahti,
yön kotka oksalle osasi.
Käänsi päätä äänetönnä
silmien värähtämättä:
hämärässä häilyvässä
katse kelmeä kajotti.
Kohta huuhkaja huhusi,
sanaeli sarvilintu:

Syvyyksistä synkimmistä
aalloista meren vihervän
kasvoi kalma kalliona,
ranta kalpea rakentui,
sukeksi sumuinen saari.
Saarella sanattomalla,
metsän puuttoman perällä
sysiluolan syövereissä
syntyi Ääkkö, äijän lapsi,
silmu juureton sikisi.

Ääkkö saarella samosi,
tuli rannan tuntumille
vierelle meren vihervän.
Kaatoi metsät maata myöten,
laivan lautaisen rakensi.
Sen on laski lainehille,

Ääkkö

Kirjoittanut Tiera Laitinen

purjehti yli ulapan.
Saapui maalle mahtavalle,
rannalle rajattomalle.

Ääkkö nousi nostamatta,
siirtyi maalle siirtämättä,
levisi levittämättä.
Sata kansaa sieltä löysi,
tuhat heimoa tapasi.
Tappoi lapset, tappoi vanhat,
tappoi viisaat ja väkevät;
jätti henkiin heimottomat
sekä tyhmät ja typerät.
Nepä otti orjiksensa
raadannan rasittamiksi.

Sai Ääkkö saaren täytetyksi,
maan uuden asutetuksi.
Poltti metsät maata myöten,
kaivoi vuoret juurta myöten,
laivan rautaisen rakensi.
Sen jo laski lainehille,
purjehti yli ulapan.
Minne päätyi äijän lapsi,
minne juureton pysähtyi?

Tänne päätyi äijän lapsi,
Suomen rannoille pysähtyi!
Kohta kulkee kuusikoissa,
kolistelee koivikoissa,
mäiskii mäntykankahilla,
soittelee saloilla, soilla.

Kuulee kukkuvan käkösen:
senpä paistiksi panevi.
Kuulee koskien kohinan:
padon siihen pystyttävi.
Kuulee laineen liplatuksen:
järvet jäillä jähmettävi.
Kuulee honkien huminan:
kohta kirvestään hiovi.

Kuulee myöskin hiljaisuuden,
rauhan rikkumattomuuden
– silloin lempo leimahtavi,
hiitolainen hirmustuvi,

Ääkkö

Kirjoittanut Tiera Laitinen

kalmahinen kammostuvi,
turso mustaksi tulevi,
pahalainen parkaisevi,
kuonolainen karjaisevi,
Ääkkö äänen ärjäisevi
– sillä häätää hiljaisuuden,
rauhan karkottaa kamalan.
Huuhkaja siivilleen kohosi.
Äänetönnä ilves ilmain
pilviseen pimeyteen peittyi.
Istuin tyhjälle kivelle:
sammal ruskea varisi
sanikkaille kuihtuneille.